

Sis metres de dona

Ja fa algunes setmanes que te la trobes pels carrers de la ciutat, a les places i les gran avingudes, estratègicament situada allà on és més visible, on no pots evitar de mirar-la: a les entrades i eixides de la ciutat, als passos elevats, penjada en algun mur estratègic. Els autors de la vil maniobra han triat molt bé on l'havien de posar. Jo, la primera vegada, la vaig veure quan eixia de València cap al sud, amb molts quilòmetres per davant. No sé com no vaig xocar amb algun altre vehicle, com no vaig frenar en sec, com no vaig fer algun colp de volant descontrolat. És un perill per a la seguretat pública.

No és que jo siga particularment sensible als encants d'un cos de dona en una tanca publicitària (és a dir, sí que hi sóc sensible, però no crec que particularment), ni que la visió, fugaç en aquests casos, d'una femella sumàriament coberta em provoque violentes descàrregues hormonals. Veig les senyoretetes en banyador que anuncien l'estiu del Corte Inglés, les criatures de platja que conviden a beure refrescos i a menjar gelats com si allò fóra la glòria del cel, i no em passa res. Veig les models tan elegants en roba íntima a les parades dels autobusos de València, visió seductora entre totes i manera ben agradable de passar els minuts mentre arriba el transport i tampoc no em passa res d'especial: les mire, em fan somniar un miqueta, arriba el bus, i s'ha acabat. L'encís és més aviat de dimensions modestament místiques. Però és que aquesta altra és diferent. Són sis metres de dona.

I sis metres de dona nua, són molts metres. Està l'enorme criatura mansament ajaguda en el no-res: no en cap platja, ni suggerint exotismes, begudes, gelats o cotxes. Ella tan gran i tan sola, ajaguda de boca en el no-res, sense cap referent ni connotació que no siga ella mateixa. Amb una pell de color d'alber-

coc madur, que hom suposa suau i vellutada, sobre un fons fosc i neutral, ella sola: ¿quants metres quadrats de pell d'albercoc deuen fer sis metres lineals de dona? Fa no sé què pensar-ho: costaria hores, poder passar només la mà per tanta extensió de pell. El braç amb què es recolza en una terra inexistent, mig de costat, li serveix també per cobrir una petita part, l'extrem, dels pits que cauen, potser massa rodons, massa tous, massa maternals, però la postura també fa inevitable aquest efecte: ¿com deuen ser aquests pits quan està dreta, o ajaguda d'esquena, o...? En una pel·lícula de fa molts anys un homenet intentava trepar desesperadament per un pit immens, una muntanya, crec que d'Anita Eckberg, i crec que vagament inspitada en *El pit* de Philip Roth. No n'estic segur. Però sis metres de dona suggereixen també uns rudiments d'alpinisme, una petita escalada assequible a qualsevol.

Aquesta és la qüestió: una escalada assequible. Com qui diu poder enfilarse sense massa esforç, reptar per una esquena de dos metres, per unes cuixes de metre i mig, i així per tots els accidents i relleus. Etcètera. Si continue per aquest ca-

mí entraré en divagacions eròtiques massa immediates i simples. I la suggestió no és tan simple: és la contradicció d'una immensitat a

l'abast, d'un gegantisme tou, amable i càlid. Perquè la dona de sis metres no és allà per excitar ningú, ni per atraure ningú a cap paradís tropical, ni per vendre res que no siga tan elemental com l'única peça de roba que s'insinua que porta, sense cobrir res. *Femenina*, diu l'anunci, i un nom de marca. *Femenina*, aquesta és la qüestió. Com un extrem, una dimensió impossible, un màxim, una enormitat de la feminitat. D'una feminitat, a més a més, diríem que casta i sense pecat, que és pitjor encara. La dona de sis metres, evidentment jove i bonica, no diu res amb la cara, que és una cara més aviat neutra i feliç de qui espera no un amant sinó un marit, o de qui espera un fill. No res de *femme fatale*, o de *femme* sofisticada i artificial, vaporosa, irreal: és una *femme* natural. Podria ser la veïna del costat, com deien els del Playboy que havia de ser la *girl* de les pàgines centrals. En fi, ja veig que m'estic perdent; però no tinc jo la culpa, la té ella, per ser tan gran.

No sé quin mecanisme íntim del públic han previst els autors de la idea publicitària. No sé si amb sis metres de dona, *femenina*, vendran moltes més bragues de blonda, tan delicades, que és l'article que anuncia l'anunci. No sé si qui ha d'adquirir l'article anunciat —és a dir qui consumeix el producte, o siga les dones— es trobaran tan seduïdes per la visió, tan identificades amb el sis metres de dona, com per llançar-se a comprar bragues d'aquesta marca i no d'altra. O si la suposada seducció de l'anunci sobre els homes té el disseny que els homes poden ser seduïts per un procediment semblant. Per la mateixa marca, vull dir no per les dimensions. Són misteris de la vida.